

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Емилия Друмева по Определение № 2 от 17 март 2011 г. по к.д. № 20/2010 г.

Не съм съгласна с недопускането на спора за компетентност пред Конституционния съд между Общинския съвет - Пловдив и Министерския съвет относно дейности по управлението на отпадъци на територията на общината. Искането е на Общинския съвет - Пловдив към Конституционния съд – да реши спора на основание чл. 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията. Отклонено е като недопустимо с определение на Конституционния съд от 17 март 2011 г. Не съм съгласна с диспозитива му за отклоняване, тъй като считам, че не са изложени убедителни аргументи за недопустимостта на искането.1. Член 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията предвижда, че Конституционният съд решава спорове за компетентност между Народното събрание, президента и Министерския съвет (хоризонтален контрол), както и спорове за компетентност между органите на местно самоуправление и централните изпълнителни органи (вертикален контрол). В практиката на Конституционния съд рядко се е стигало до решение, т.е. до произнасяне по съществуващото на спор за компетентност – само веднаж, в Решение № 6 от 2009 г. по к.д. № 7 от 2009 г.; по всички други повдигани спорове за компетентност в рамките на чл. 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията Съдът е отклонявал исканията. Така от конституционната практика се налага изводът, че решаването на спорове за компетентност по чл. 149, ал. 1, т. 3 от Конституцията се очертава като субсидиарен способ за решаване на конфликти, простиращи се по главните оси на държавната координатна система – хоризонтално и вертикално. Той влиза в действие само когато конфликтите не могат да бъдат решавани чрез други конституционно предвидени средства (задължително тълкуване, парламентарен контрол и др.). За органите на местното самоуправление – общинските съвети обаче, този вертикален спор за компетентност пред Конституционния съд е от особена важност: той е единствената възможност общински съвет да сезира Конституционния съд и то само по спор за компетентност (чл. 150, ал. 1, изр. второ от Конституцията), за разлика от всички други субекти, за които такова ограничение няма. В Република България не е възприет институтът на конституционната жалба, а с това – не може да се предяви конституционна жалба от страна на орган на местното самоуправление, каквато е практиката в някои европейски страни.2. Определението за недопустимост на искането не е убедително мотивирано. Като основание се сочи

недостатък в сезирането - неприключването на предварителния опит за споразумяване между страните. В определението от 17 март 2011 г. не се твърди, че такива преговори между спорещите страни въобще не е имало, а че те не са приключили. Заслужава да се отбележи, че изискването за такова предварително действие се съдържа не в Конституцията, а в Закона за Конституционен съд, чл. 17, ал. 3, като същият закон изисква само да е имало предварително обсъждане, т.е. опит за споразумяване, какъвто в спорния казус е имало; законът не изисква да е налице приключило споразумяване, тъй като в такъв случай просто няма да има спор пред Конституционния съд. Няма съмнение, че законовото изискване не може да поставя упражняването на конституционното правомощие по чл. 149, ал. 1, т. 3 изцяло в зависимост от волята на една от спорещите страни и така да служи като преграда. Не такава е волята на Конституцията, поради което искането на Общинския съвет трябваше да бъде допуснато.

Съдия: Емилия Друмева